

da *beskrajnost* tog istog sustava znači *nepostojanje* iskonskog proizvođitelja.

A stvar postaje u neku ruku još ozbiljnijom, kad prevodilac sam za sebe kaže: »U prevodenju sam se držao Tominog načela da treba sačuvati misao izvornog teksta, a mijenjati način izražavanja...«¹³

IV. Od onoga što je Toma rekao do onoga što je htio reći

Makar je smisao »drugog puta« Tome Akvinskog bio glavni predmet dijaloga o teodicejskim mislima Tome Akvinskog u *Crkvi u svijetu*. Vereš se u svojoj kritici na to nije obazirao.

Čini se da bi to moglo biti zbog ovoga: što je držao, da će prostor jednog kratkog kritičkog osvrtu biti bolje iskorišten, ako se primarno svrati pozornost na ono što je Toma u cjelini *htio reći*,¹⁴ makar nije u pojedinostima rekao, ali stoji iza upotrebljenih riječi, za one koji to znadu shvatiti.

To je doista snažan poticaj kritiziranim piscima da pokušaju dosegnuti dublji smisao Tomine sinteze čitajući »između redaka« — ali, meni se čini, takva kritičarska metoda pretpostavlja točno čitanje »redaka«, a uspoređujući »drugi put« Tome Akvinskog u svojem prijevodu i komentaru, sa shvaćanjem smisla najosnovnijih postavki tog istog »drugog puta« kod kritiziranih pisaca, mogao je, mislim, biti potaknut da se nekom riječju *svoje kritike* (ili »autokritike«, rekao bih, kad ne bi bilo poznato moje stajalište u toj stvari!) bar pokuša odužiti svojem kritičaru, Jukiću, koji je, kako sam to na početku naveo, rekao da je »prije svih spekulacija potreban jasan, suvremen i dobar prijevod i komentar Tominih djela«.

CVIJEĆE

S a n d r a

Latica za laticom odlazi
u nepovrat.
Cvijet za cvijetom vene...
I nikada više,
iako će ga biti još,
to neće biti isto
cvijeće.

¹³ Toma Akvinski — Tomo Vereš, isto, str. 245.

¹⁴ Usporedi: Tomo Vereš, *Toma Akvinski u »Crkvi u svijetu«, Crkva u svijetu*, 1/1975, str. 77—78.